

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4018/2018
20.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Миломир Петровић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Миомир Самуиловић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 2729/2017 од 12.04.2018. године, у седници већа одржаној дана 20.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 2729/2017 од 12.04.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П 1530/15 од 09.10.2017. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да на име зајма врати тужиљи износ од 170 евра у динарској противвредности по средњем курсу по којем банке у месту испуњења, на дан исплате, откупљују ефективну страну валуту по стопи коју утврђује Европска централна банка, са каматом по стопи Европске централне банке почев од 01.01.2012. године до 25.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате по стопи утврђеној Законом о зетезној камати, у динарској противвредности обрачунатом на исти начин као и главно потраживање. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиљи на име трошкова парничног поступка износ од 101.240,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, док је одбијен захтев тужиље преко досуђеног до траженог износа од 127.000,00 динара са каматом од дана пресуђења. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене да јој тужиља накнади трошкове парничног поступка у износу од 141.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Шапцу Гж 2729/2017 од 12.04.2018. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Лозници П 1530/15 од 09.10.2017. године тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се тужена обавезе да јој на име дуга по основу зајма исплати износ од 170 евра у динарској противвредности по средњем курсу по којем банке у месту испуњења, на дан исплате, откупљују ефективну страну валуту по стопи коју утврђује Европска централна банка, са каматом по стопи Европске централне

банке почев од 01.01.2012. године до 25.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате по стопи утврђеној Законом о зетезној камати, у динарској противвредности обрачунатом на исти начин као и главно потраживање. Ставом другим изреке преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставовима другом и трећем првостепене пресуде тако што је одбијен као неоснован захтев тужиље да јој тужена накнади трошкове парничног поступка са каматом и обавезана је тужиља да туженој на име накнаде трошкова првостепеног поступка исплати износ од 100.120,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, док је одбијен захтев тужене преко досуђеног до траженог износа од 113.720,00 динара, као и захтев за камату од дана правноснажности пресуде до дана извршности. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да туженој на име накнаде трошкова жалбеног поступка исплати износ од 26.240,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, док је одбијен захтев тужене преко досуђеног до траженог износа од 26.720,00 динара, као и захтев за камату од дана правноснажности пресуде до дана извршности. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка у износу од 17.500,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 - у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности. Сходно изричитој недозвољености овог правног лека у тој врсти спора, дозвољеност ревизије се не цени ни према општем режиму из члана 403. став 2. тачке 2. и 3. ЗПП.

Тужба у овој правној ствари поднета је 24.03.2014. године, ради дуга по основу зајма. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне одлуке износи 170 евра у динарској противвредности, који износ је очигледно испод законом прописаног цензуса од 3.000 евра (у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије) на дан подношења тужбе. Побижана другостепена одлука донета је 12.04.2018. године, у поступку у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП, а како се у овој врсти спора не примењује новелирана одредба члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП о дозвољености ревизије у случају када је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о

захтевима странака, то је Врховни касациони суд, на основу члана 413. ЗПП у вези члана 479. став 6. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић